

EGLUTĖ

1976 BALANDIS

La

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
6620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

1976 BALANDIS

TURINYS

- 3 VELYKU RYTAS, J. Minelga
- 4 MIKUTIS, N. Butkienė
- 10 PAŽADĖJO, A. Kašiubienė
- 11 ATSPĖK!
- 12 JULIJONO KAULAS, P. F.
- 18 TIŠKU-TAŠKU, I. Adamonytė
- 19 DAINELĖ
- 20 BALANDŽIO SNIEGAS, A. Baronas
- 28 MŪSU KŪRYBA

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis ir vinjetė psl. 2
- E. Muliolienė — 3
- R. Karosaitė — 4, 5, 6, 8, 9.
- A. Sruoginienė — 10, 28
- P. Osmolskis — 11
- N. Palubinskienė — 12, 13, 15, 16, 17
- R. Vaidilaitė — 18
- J. Baškys — 19
- J. Kiburas — 20, 22, 23, 25, 26, 27

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" — is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

VELYKŲ RYTAS

Jonas Minelga

**Tai Velykų rytas:
Atpirkėjas kėlės,
Bebučiuojant saulei
Pirmutinę gėlę.**

**Ir dangus ir žemė
Aleliuja gieda,
Garbei Jo palinko
Zibuoklėlės žiedas.**

**Vyturėlis ore
Varpeliu skardena —
Atpirkėjas kėlės
Ir širdy gyvena.**

MIKUTIS

N. Butkienė

Paleistas iš mokyklos Velykų atostogų, Mikutis kasdieną ėjo į didžiausią miesto gatvę. Ten buvo visos didelės krautuvės. Jis žiūrėjo į tų krautuvių išpuoštus langus.

Mikutis buvo susitaupęs šiek tiek pinigų — iš tų, kuriuos jis gaudavo į kiną nueiti ar saldumynams nusipirkti. Jis nutarė už šiuos pinigus nupirkti dovaną tėveliams. Tų pinigų atrodė permaža, kad užtektų pirkti atskirą dovaną mamytei ir atskirą tėveliui. Todėl Mikutis ieškojo daikto, kuris tiktų abiem kartu.

Negalėdamas pats vienas dovanos pasirinkti, Mikutis Didįjį Penktadienį pasikvietė Petriuką, kad su juo nueitų į krautuvę.

Po ilgo vaikštinėjimo ir žiūrinėjimo jų abiejų akis priviliojo didelis šokoladinis kiaušinis. Iš viršaus jis pagražintas zuikiuku tarp spalvotų gėlyčių.

— Bet kodėl jis toks brangus? — paklausė jie parduotuvėje.

— Šitas kiaušinis — netuščias, jis pripiltas šokoladinės košelės.

— Aš labai mėgstu tą košelę. — sušuko Mikutis.

— Ir man ji patinka, — pritarė jam Petriukas. — Žinai, pirkime kiekvienas po kiaušinį tėveliams dovanų.

Berniukai nusipirko kiekvienas po šokoladinį kiaušinį.

— Žinai, Mikuti, gal galiu savo kiaušinį palikti pas
tave iki Velykų ryto? Aš neturiu namuose vietos, kur pa-
slėpti jį nuo tėvelių.

— Žinoma, — sutiko Mikutis.

Taip abu kiaušiniai atsidūrė pas Mikutį.

Eidamas gulti, Mikutis juos ištraukė iš dėžučių pa-
žiūrėti. Kiaušiniai kvepia šokoladu. Prisiminus kiaušinio
viduryje skanią košelę, Mikučiui net seilė pradėjo varvėti.

Tą košelę sapnavo Mikutis visą naktį. Jos noras kan-
kino jį visą Didįjį Šeštadienį.

Pagaliau Mikutis daugiau nebeturėjo jėgų atsispirti
pagundai ir, eidamas gulti, nutarė košelės paragauti.

Kišeniniu peiliuku Mikutis atsargiai vienam kiaušinio
gale, kur buvo gėlytės, išpiovė nedidelį gabaliuką, kad per

jį galima būtų paragauti saldžios košelės. Iš pradžių jis tik atsargiai palaižė liežuvio galiuku. Bet košelė buvo tokia skani, kad Mikutis norėjo dar paragauti, įkišdamas liežuvį giliau ir giliau.

Kelis kartus taip paragavęs, jis pastebėjo, kad košelė smarkiai sumažėjo. Persigandęs jis ta pačia košele aptepė atpiauto kiaušinio gabaliuko šonus ir įlipdė atgal. Įpiovimo vietos lyg nebuvo visai matyti, tik kiaušinis pasidarė lengvesnis. Mikutis nutarė atiduoti jį Petriukui.

— Tai nustebs Petriukas, kai ras tik pusę košelės, — nusišypsojo Mikutis. . .

Velykų rytą atbėgo Petriukas atsiimti savo kiaušinio. Mikučio nebuvo kambaryje, jis buvo prausykloje. Jo kambaryje ant stalo buvo paguldytos viena ant kitos dvi kiaušinių dėžutės. Viršutinėje dėžutėje gulėjo kiaušinis su skylute.

— Tavo kiaušinis, Petriuk, guli ant stalo viršutinėje dėžutėje. Gali jį pasiimti, — suriko Mikutis.

— Gera, aš jį paimsiu, — pasakė jam Petriukas.

Petriukas paėmė viršutinę dėžutę. Nustebęs jos lengvumu, pakėlė ir antrą.

— Tas Mikutis, kaip visada, daro juokus. Norėdamas iš manęs pasijuokti, padėjo tuščią dėžutę, — pagalvojo Petriukas. — Neapgausi!

Petriukas paėmė sunkesnę dėžutę ir išbėgo:

— Linksmų Velykų, Mikuti!

Nusiprausęs, susišukavęs ir apsirengęs šventadieniškais drabužiais, Mikutis su dėžute rankose nuėjo pasveikinti tėvelius.

Tėveliai labai apsidžiaugė, kad Mikutis pagalvojo apie dovaną jiems.

Mamytė atidarė dėžutę ir, pamačiusi kiaušinį, padavė tėveliui:

— Žiūrėk, tėveli, kokį gražų kiaušinį Mikutis mums dovanoja. Ji meiliai pažiūrėjo į savo sūnelį.

— Tikrai gražus, — pritarė tėvas išimdamas kiaušinį iš dėžutės: — Dabar tu, Mikuti, padalink jį man su mama.

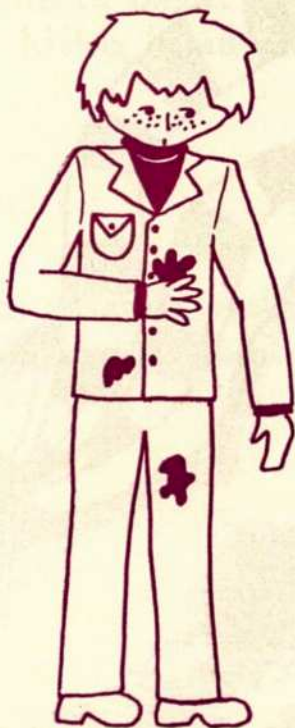
— Gaila piauti. Toks gražus, tegul pabūna per šventes, — pasakė mama.

— Padėk jį, Mikuti, ant Velykinio stalo. — Tėvelis padavė Mikučiui kiaušinį.

Mikutis greit paėmė jį iš tėvelio rankų, bet nuo to jo judesio išpiautas kiaušinio gabaliukas iškrito. Košelės likučiai aptaškė Mikučio išeiginius drabužius.

— Petriukas mane apgavo! — suriko Mikutis.

— Ką tu sakai, Mikuti? — nustebo mama. — Petriukas geras berniukas ir tavo geriausias draugas. Kaip gi jis galėjo tave apgauti?

Mikutis paraudo ir prisipažino tėvams, kaip jis ragavo košelę, kaip jis norėjo įkišti Petriukui tuščią kiaušinį.

— Negerai, Mikuti, norėjai pasielgti, — rimtai tarė mama. — Šiandien didelė šventė — mes tavęs nebarsime. Tu ir pats supranti, kad norėjai labai negražiai pasielgti — apgauti savo draugą. Dėkok Dievui, kad tau nepavyko. Likai pats apgautas, be to, ir nubaustas. Turėsi per šventes vaikščioti su kasdieniniais drabužiais, nes dabar visos valyklos uždarytos ir niekas negali išvalyti tavo naujo kostiumėlio.

— Aš daugiau taip nedarysiu, — per ašaras pažadėjo Mikutis.

Skuba kiškis velykinis —
Jo pintinėje kiaušinis,
Tas kiaušinis nudažytas
Ir gėlelėm iškaišytas.

PAŽADĖJO

Albina Kašubienė

Skaito kiškis kiek margučių
Jis pridazė jau vaikučiams:
Kiek vištelės jam pridėjo,
Tiek vaikams ir pažadėjo.

Laukia Andrius, laukia Vida,
O tas kiškis jau pas Gidą —
Ris margutį takeliu,
Prie vartelių jo žalių.

ATSPEK!

1. Iki kada kiškis į mišką bėga?
2. Po koku medžiu kiškis lyjant slepiasi?

3. Ilgakojis pagiry,
Atbulinis vandenį.

4. Ką visi žmonės šią valandą veikia?
5. Kas turi didžiausią kepurę pasauly?

6. Pramušiau ledą,
Radau sidabrą,
Pramušiau sidabrą —
Radau auksą.

7. Kokių miške medžių daugiausia?
8. Koks medis be lapų žaliuoja?

9. Kas žiemą nusirengia, o vasarą apsirengia?

10. Du kartu gimsta,
Vieną kartą miršta.
Be rankų, be kirvio
Namus pasistato.

Mįslių atsakymai psl. 27.

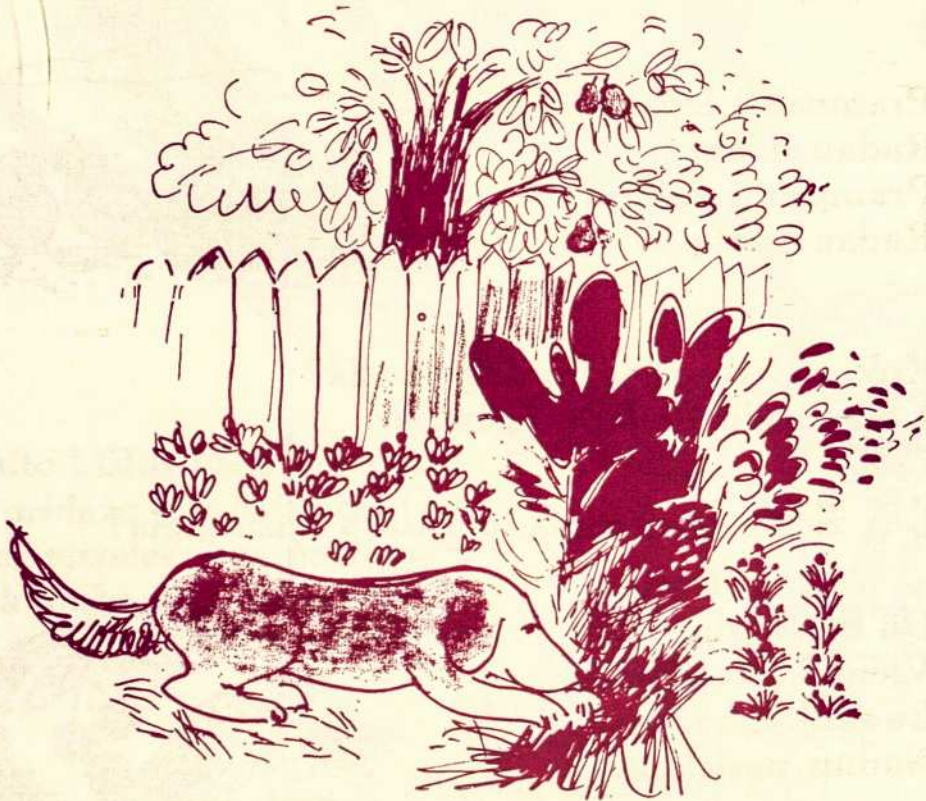
JULIJONO KAULAS

P. F.

sulietuvino D. Sadūnaitė

Vakar mūsų šuo Julijonas pakasė savo geriausią, pirmos rūšies kaulą darže, netoli didžiojo kriaušės medžio.

Šiandien Julijonas jautėsi alkanas. Štai jis bėga saulės išildyta žole ir galvoja apie savo kaulą. Julijonas atsimena: vakar jis kaulą pakasė toje vietoje, kur kriaušės šešėlis krito ant gėlių lysvės kampo. Toje gėlių lysvėje žydėjo geltonos rožės, didelės, raudonos aguonos ir melsvi irisai. Bet Julijonui gėlės nerūpėjo, jam rūpėjo jo pirmos rūšies kaulas.

Atbėgęs į gėlių lysvę, Julijonas ėmė nekantriai kasti žemę priekinėmis kojomis. Kasė, kasė ir kasė. Iškasė didoką duobę, bet jokio kaulo jis tenai nerado!

— Au! — sulojo Julijonas, — Kur mano kaulas? Jis atsitūpė ant žolės ir pradėjo galvoti. Kaulą jis tikrai pakasė. Jeigu jo nėra, tai kas nors paėmė.

— Au! — vėl sulojo Julijonas. Jis pastatė ausis, pauostė orą ir jau žinojo, kokie žvėreliai buvo prabėgę gėlių lysve. Jis dar pasižiūrėjo į žemę, ir tikrai — pėdsakai!

— Tai voveraitės ir kiškio pėdsakai, — suprato Julijonas. — Dabar žinau, kodėl nerandu savo kaulo. Auu! Kaip tik tuo metu kiškis šoktelėjo iš krūmų.

— Kiški, kiški, — amtelėjo Julijonas. — Kur padėjai mano kaulą?

Kiškis žvilgtelėjo į Julijoną ir nusijuokė.

— Tai protas! Kam man reikia tavo kaulo? Kiškiai ėda morkas ir pavasarinius kopūstus. Ką aš veikčiau su tavo kaulu?

Tada kriaušės medžiu nusileido voveraitė, pamačius Julijoną su kiškiu besikalbant.

— Vai, kokia graži diena! — džiaugėsi voveraitė.

— Karališka, — pritarė kiškis.

— Diena, tai diena, — suuzgė Julijonas. — Bet pasakyk man, voveraitė, kur padėjai mano kaulą?

— Kaulą? Kam aš imčiau tavo kaulą? Voveraitės nesidomi kaulais. Voveraitės domisi riešutais ir gilėmis. Kam man tas tavo kaulas reikalingas? — pyktelėjo voveraitė, neteisingai apkaltinta.

— Bet žiūrėk, ar čia ne tavo pėdsakai gėlių lysvėje? Ir dar toje vietoje, kur vakar pakasiau savo kaulą. . . — nenusileido Julijonas.

— Taip, mano. Aš čia anksti rytą prabėgau su riešutais. Bet kaulo tai aš neėmiau!

— Kas nors jį paėmė! Jeigu aš vakar jį čia pakasiau, o dabar jo nėra, tai kas nors paėmė, — vis pyko Julijonas.

— Čia reikia gudresnės galvos, — tarė kiškis. — Einau pas išmintingą Pelėdą. Ji mums padės rasti Julijono kaulą, — pasiūlė kiškis.

Visi sutiko ir nuėjo. Pelėda gyveno sename ąžuole. Ji turėjo labai šaunius namus drevėje. Voveraitė liuktelėjo į medį ir pasibeldė į Pelėdos duris. Kiškis su Julijonu liko stovėti apačioje.

Voveraitėi pasibeldus du kartus į Pelėdos namų duris, pasigirdo balsas:

— Kas čia mane trukdo taip anksti ryte? Vos spėjau užsnūsti. . .

— Atsiprašome, bet mums labai reikia jūsų pagalbos.

— Taip anksti iš ryto? — sumurmėjo Pelėda už durų ir, plačiai nusižiovaudama, iškišo galvą laukan.

— Labas rytas, — pasisveikino kiškis ir Julijonas.

— Jeigu Julijonas čia, tai bėda netoli. O kas šį sykį atsitiko? — šyptelėjo Pelėda.

— Vakar Julijonas paslėpė savo kaulą netoli kriaušės ir dabar neranda. Sako, kad mudu su kiškiu paėmėm, — šoko aiškintis voveraitė.

— Aha, suprantu. Gerai, aš padėsiu tą kaulą surasti, — tarė Pelėda. Tik kur mano saulės akiniai. Kaip žinote, aš dienos šviesos nemėgstu. . .

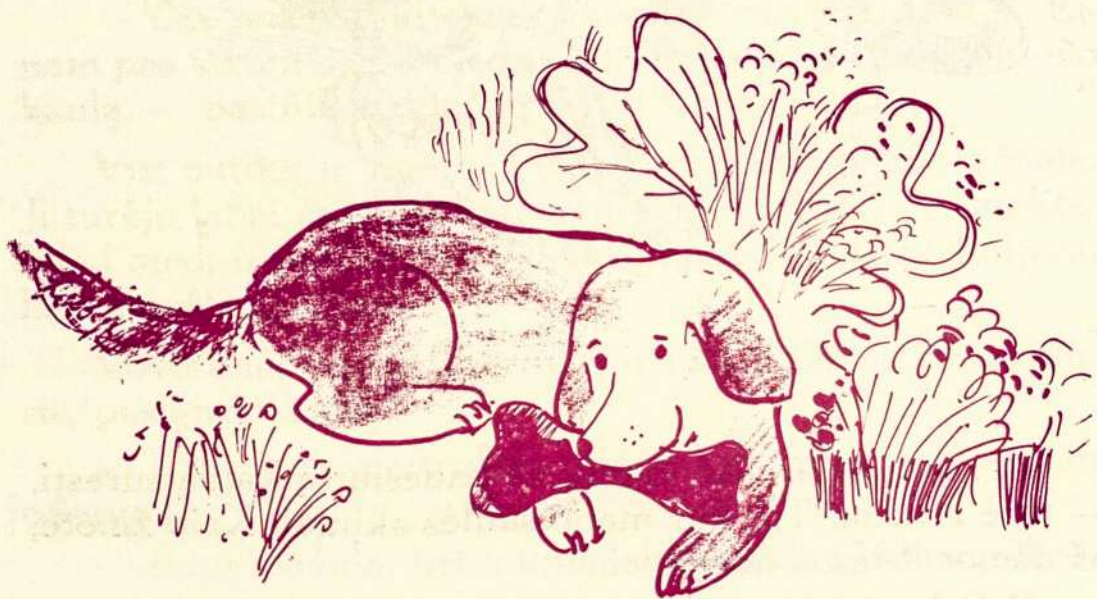
Pelėda užsidėjo akinius, pakėlė sparnus ir plast, plast, nuplasnojo prie kriaušės medžio. Kiškis, voveraitė ir Julijonas ten nubėgo taip pat. Pelėda nutūpė žolėje. Tada ji apžiūrėjo gėlių lysvę. Ji atydžiai žvilgterėjo tai į žemę, tai į dangų, tai vėl į saulę. Susiraukusi ir primerktomis akimis, ji dar ilgai žiūrėjo į kriaušės medžio šešėlį žolėje.

— Julijonai, kokių laikų vakar pakasei savo kaulą?
— Buvo trečia valanda po pietų, — pasakė Julijonas.
— Aha, tai aš viską dabar suprantu, — atsiduso Pelėda. — Klausyk, Julijonai, ir tau paaiškinsiu. Matai, saulė dabar yra rytuose, todėl kriaušės šešėlis krinta į vakarų pusę. O vakar trečią valandą po pietų, saulė jau buvo vakaruose. Kriaušės šešėlis žolėje nusitiesė į rytų pusę. Todėl tu šiandien kaulo neradai, nes ne ten ieškojai.

— Kodėl aš apie tai anksčiau nepagalvojau? — sušuko kiškis, šoktelėdamas į orą.

— Paprastas daiktas, paprastas daiktas, — čiauškęjo voveraitė.

Julijonas tylėjo ir kasė ten, kur Pelėda jam rodė. Tuoju iškasė kaulą.

— Valio, valio! — sušuko kiškis su voveraite. — Ačiū, ačiū, ponio Pelėda. Mes visi išmokom kai ką apie saulę ir šešėlius.

Julijonas patenkintas laižė savo kaulą.

— Julijonai, — tarė Pelėda, — ar tu neturi ką pasakyti savo draugams?

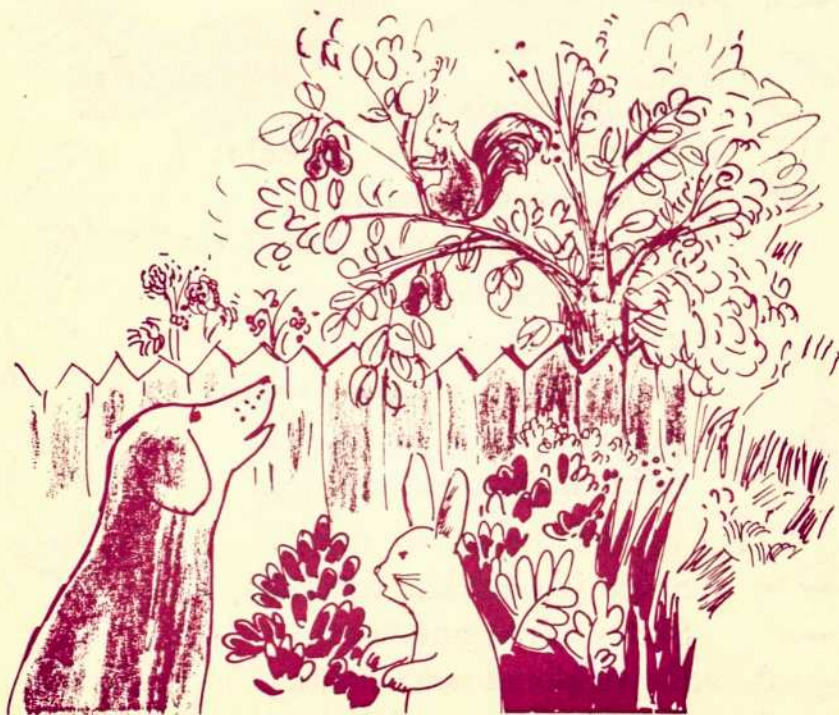
— Sakyti? Ką aš jiems turiu sakyti? — nustebo Julijonas.

— Turi atsiprašyti, kad neteisingai juos apkaltinai. Tavo kaulo, juk, niekas nebuvo paėmęs. . . — priminė Pelėda.

— Taip, taip. Atsiprašau, kiški. Atsiprašau, voveraitė. Ir ačiū ponia Pelėda, kad padėjote man atrasti kaulą.

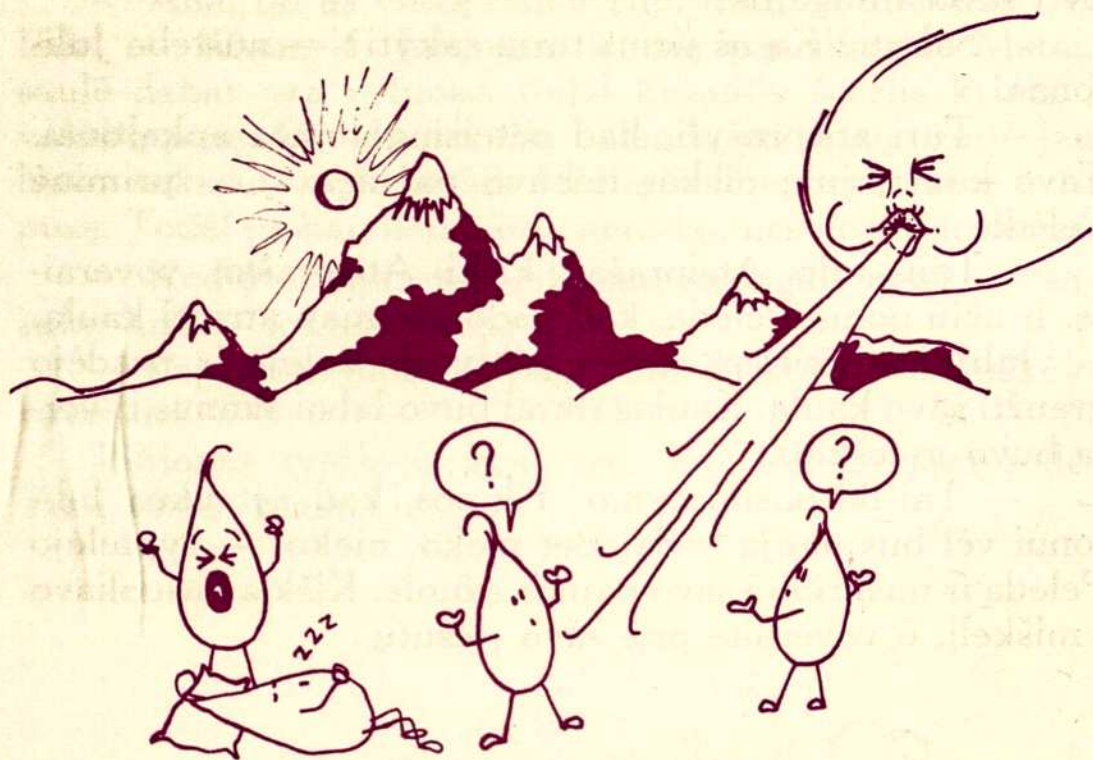
Julijonas išsitiesė saulės išildytoje žolėje ir pradėjo graužti savo kaulą. Kaulas tikrai buvo labai skanus ir verta buvo jo ieškoti.

— Tai iki pasimatymo. Tikiuos, kad netrukus Julijonui vėl bus nauja bėda. Bet nieko, nieko, — šyptelėjo Pelėda ir nuskrido į savo namus ąžuole. Kiškis nušuoliavo į miškelį, o voveraitė prie savo riešutų.

TIŠKU - TAŠKU

Irutė Adamonytė

Jau pavasaris atėjo,
Sniegas tirpt visur pradėjo:
Tišku-tašku po balas,
Kiek čia džiaugsmo vaikai ras!

Eina Jurgis pasišiaušęs —
Šlapios kojos, šlapias švarkas.
Rogutes kieme pastatęs,
Žiūri, kaip atrodo parkas.

Saulė jau aukščiau pakilus,
Šildos varna ant šakos.
O žvirblienė net sušilus,
Tvarko lizdą po žiemos.

DAINELĖ

Šoko k....., šoko l.....
Šoko visi žvėrys.
Ir tas b..... ilgaragis
Savo kojas kėlė.

Šoko v....., šoko š.....,
Šoko visi paukščiai.
Ir tas g..... ilgasnapis
Savo kojas kraipė.

Šoko batais ir pentiniais,
Šoko ir vyžuoti.
Plyšta batai, plyšta vyžos,
Bet smagu pa.....!

Įrašyk reikalingus žvėrių ir paukščių vardus. Ar atpažįsti kitus paveiksle? Užrašyk jų vardus ir nuspalvuok.

BALANDŽIO SNIEGAS

Aloyzas Baronas

Rimas nudžiugo, kad staiga atšilo, kad pasidarė sausos aikštelės ir pradėjo sprogti medžiai. Nors žiemą buvo malonių dienų, kai čiuoždavo ir mėtydavo sniegais, bet Rimas diaugėsi sulaukęs pavasario. Dabar galės ilgiau lakstyti lauke.

Nors dar ir reikėjo eiti į mokyklą, bet grįžus iš jos būdavo laiko palakstyti ir pažaisti beisbolo, banko mašinų statymo aikštėje. Nors banko prezidentas ir nelabai būdavo patenkintas, kad vaikai ten lakstė, bet dažniausiai nieko nesakydavo. Valytojos aikštės vartus uždarydavo

tik labai vėlai vakare. O kartais vaikai sušokdavo per tvorą ir žaisdavo aikštėje, ypač šventadieniais. Nors tada pasitaikydavo ir bėdų, kai kamuoliukas išlėkdavo iš aikštės ir reikėdavo lipti per tvorą jo pasiimti.

Buvo labai graži balandžio popietė. Numetęs salone ant grindų knygas ir nutaręs pamokas paruošti vakare, Rimas nusičiupo verandoj lazda ir nubėgo į banko aikštę. Ten jau laukė septynetas berniukų. Nors aikštėje ir buvo mašinų, bet vienoje jos pusėje buvo laisviau, ir jie pradėjo žaisti.

Kartais sviedinuką išmušdavo arčiau, kartais toliau. Vienas berniukas sviedinį išmušė į gatvę. Kadangi važiavo mašinos, kol Rimas prisitaikė sviedinį paimti, visi apibėgo aikštelę. Tai buvo "home run".

— Palaukit, išmušiu dar toliau, — pasakė Rimas. Ir tikrai, kai atėjo jo eilė, Rimas taip stipriai pataikė į sviedinį, kad šis išlėkė iš aikštės. Staiga visi išgirdo terkštelėjimą. Berniukai sukluso. Atrodo, kad sviedinys pataikė į langą. Po poros minučių į aikštę atėjo vyras ir paklausė:

— Kuris išdaužėt langą?

Visi vaikai tylėjo, nedrąsiai žvilgčiodami į Rimą. Rimas kaimyną pažino. Tai buvo storas, pusplikis lietuvis. Jo sena motina vadinosi Stankevičienė, o tas jos sūnus vadinosi Stankė. Rimas tylėjo, bet Stankė priėjo arčiau ir pasakė:

— Aš žinau, tu išdaužei. Nubėk pas tėvą ir atnešk septynis dolerius.

Rimas išsigandęs tylėjo, paskui ištare:
— Gerai.

Vaikai išsiskirstė, nebebuvo malonu žaisti. Rimas parėjo namo, vartė knygas, užsidegė televiziją, bet viskas buvo neįdomu. Vis rūpėjo, kaip jis prisipažins tėčiui, kad išdaužė langą.

Vakar parėjo iš aukštesnės mokyklos brolis Linas ir pasakė, kad jam pavogė knygą, kuri kainuoja apie aštuonis dolerius. Tėtis barėsi. Linas gi sakė, kad mokytojas gal ras seną ir pigesnę. Dabar čia langas...

Kai vaikai su šautuvėliu iššovė Rimo miegamojo langą, niekas už tai neužmokėjo. Ir dabar tebėra skylutė.

Vaikai išdaužo valdiškos ir parapinės mokyklos langus, ir niekas už tai nemoka, o dabar Rimas turi mokėti. Jis dabar galvojo, kur gauti pinigų. Rimas ilgai negalėjo atidėlioti, nes Stankė galėjo ateiti į namus.

Naktį Rimas blogai miegojo, o rytą kai atsikėlė jam buvo taip pat nemalonu. Nenorėjo valgyti ir anksčiau, negu įprastai, išėjo į mokyklą. Lauke buvo apsiniaukę, buvo drėgna ir daug šalčiau negu vakar, kai žaidė beisbolą. Gatve pravažiavo sunkvežimiai su pienu ir duona. Rimas stabtelėjo prie krautuvės durų, kur pienininkas krovė pieną, ir nuėjo į mokyklą.

Pamokų metu Rimas pamatė, kad sninga. Snigo dideliais kšniais ir stogai, gatvės, medžiai ir net telefono vielos buvo apkritę storu sniegu ir vis dar snigo.

— Jeigu taip vakar būtų snigę, nebūtume galėję žaisti ir nebūčiau išdaužęs lango, — pagalvojo Rimas. Bet tai buvo vakar, o šiandien snigo ir snigo.

— Vėlyvas sniegas, balandžio sniegas, — ištarė pro langą žiūrėdama mokytoja. — Vieną dieną gražu, o kitą, štai, ir žiema.

Kai Rimas ėjo namo, gatvėse buvo didelis triukšmas. Vaikai mėtėsi sniegais, mašinos klimpo ir slydo. Vaikai bandė važinėti rogutėmis, žmonės kasė sniegą nuo laiptų ir takų. Netoli namų Rimas pamatė einantį Stankę. Rimas norėjo slėptis, bet Stankė pamatė:

— O kaip su langu? — paklausė.

Rimas tylėjo, o Stankė vėl ištarė.

— Gerai, tu nukask ties mano namu sniegą. Ir iš tarpnamio išnešk, nes naktį šals, ir rytoj negalėsime atlupti.

— Gerai, — nudžiugo Rimas. Jis nubėgo namo. Brolis Linas dar nebuvo iš mokyklos grįžęs, tėtis dirbo, o mama, matyt, dėl blogo oro pavėlavo autobusu grįžti iš krautuvių. Rimas iš priebučio pasiėmė didelį kastuvą. Truputį apkasė sniegą ties savo namų laiptais ir nubėgo pas Stankę, kuris stovėjo taip pat su kastuvu prie savo namų ir krapštė sniegą. Stankė buvo storas ir bijojo dirbti, kad kasdamas negautų širdies smūgio. Taip saugotis rašė laikraščiai ir mokė daktarai.

Rimas skubiai kasė. Sniegas buvo šlapias ir sunkus, bet Rimui tai nieko nereiškė. Jis dirbo, žinodamas, kad išvengs nemalonumų.

Du berniukai, pastebėję Rimą kasantį, paklausė:

— Kiek tau mokės?

— Septynis dolerius.

— Duok mums po pusę dolerio, mes tau padėsime, — pasisiūlė abu.

— Gerai, — ištare Rimas, jis dolerį turėjo susitaupęs. Berniukai paėmė iš Stankės kastuvą ir pašikeisdami kasė.

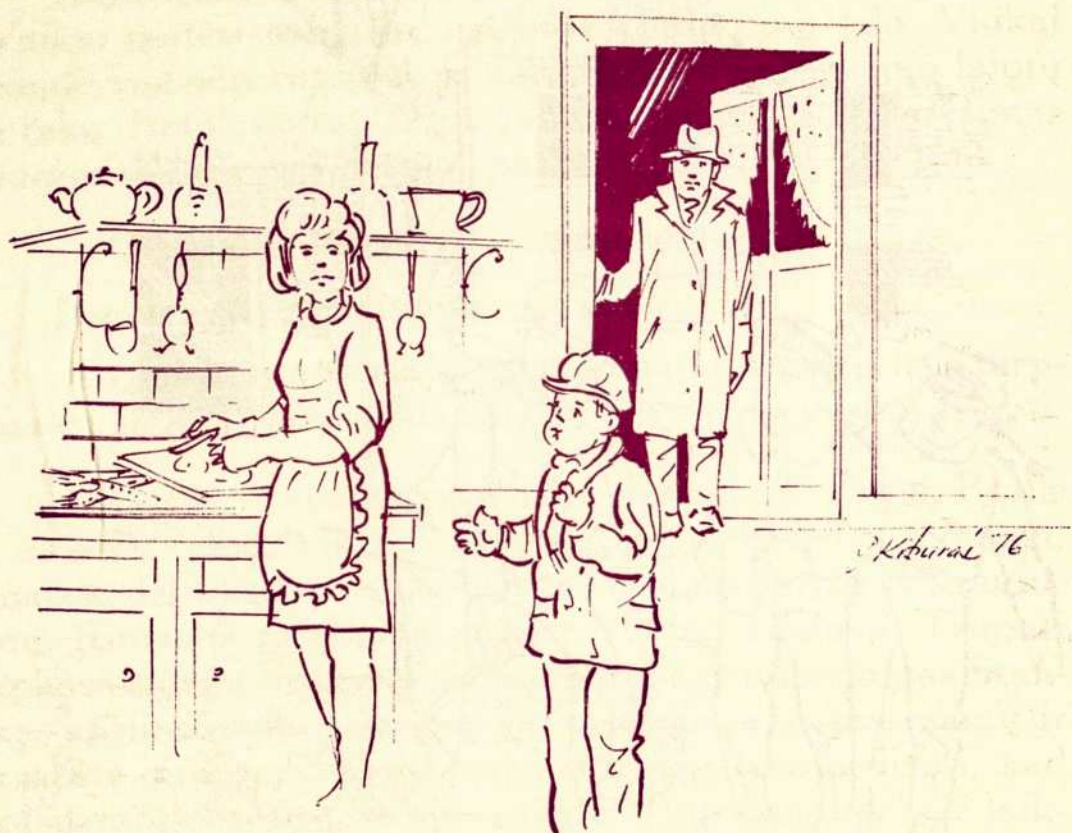

— Tai geri, tai puikūs berniukai, dabar būsime lygūs, — pasakė darbą baigus Stankė. Jis dar padavė Rimui 25 centus. — Tai, tau, “coca-cola” buteliukui.

Prie namų jau kasė sniegą brolis Linas. Jam šoko padėti Rimas ir jie abu mėtė sniegą į šonus. Šaligatviai atrodė lyg upė baltais krantais.

Kai grįžo į vidų, mamytė jau baigė ruošti vakarienę. Netrukus grįžo ir tėtis bumbėdamas:

— Negalėjau išvažiuoti, mašina paliko kieme. Grįžau autobusu. Tai biaurus balandžio sniegas.

— Ne, labai gražus balandžio sniegas! — nuo darbo ir oro iškaitęs, atsakė Rimas.

— Tik tam gražus, kas namie sėdi, — pasakė mama.

— Arba tam, kas langą išdaužė, — nusijuokė Linas ir papasakojo kas buvo atsitikę Rimui.

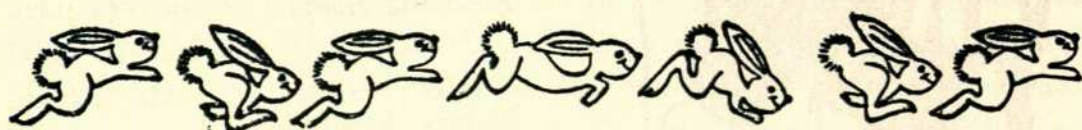
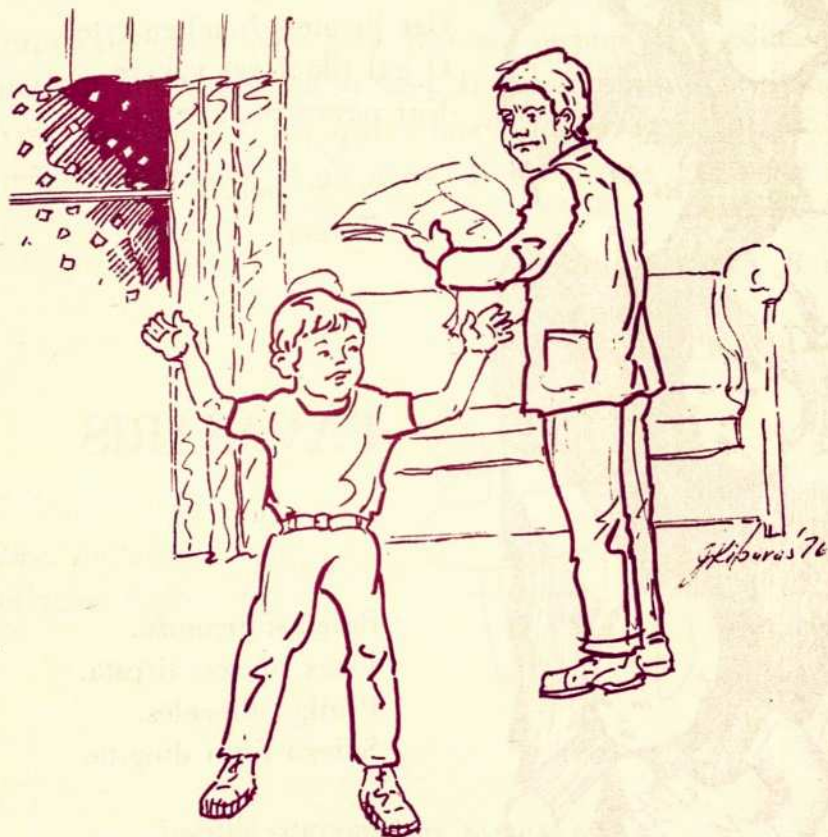
— Aš nenorėjau, aš netyčia! — teisinosi broliui grumdamas Rimas.

— Reikia saugotis, — priminė tėvas.

— Sėskite vakarienei, — paliepė mama.

Visi sėdo prie stalo ir Rimas galvojo, kaip geras tas balandžio sniegas, nes kitaip būtų skolingas Stankei.

— Biaurus oras, — vėl pasakė tėtis, — bet Rimas pagalvojo, kad nei toks biaurus, nei ką. Balandžio sniegas išmetė jam, kaip toj pasakoj, iš dangaus septynis dolerius. Apsaugojo nuo tėvo diržo.

1. Iki sustoja. 2. Po šlapiu. 3. Kiškis ir vėžys. 4. Eina senyn. 5. Kas turi didžiausią galvą. 6. Kiaušinis. 7. Stačių. 8. Eglė. 9. Miškas. 10. Paukštis.

Gal jis miega, gal paklydo?
Gal ir mirė — kas jį žino?
Kur pavasaris, kur jis?

Patinka man jo gražios gėlės,
Ir dar labiau — jo šiltas smėlis!
Kur pavasaris, kur jis?

Gal jis ateis šiandien ryte,
O gal tiktai ryt vakare...
Kur pavasaris, kur jis?

*S. Strimaitis, 9 m.
Toronto, Kanada*

PAVASARIS

Baigiasi žiemužė,
Visas sniegas tirpsta.
Prailgo dieneelės.
Sniego tiltai dingsta.

Saulutė šiltesnė,
Oras sušvelnėja.
Dienos jau linksmesnės,
Kasdieną ilgėja.

Sudygo lelijos,
Tulpės, karoliukai,
Baltos pinavijos
Ir žali karkliukai.

*Rūta Urbaitytė, 12 m.
Toronto, Kanada*

MANE DŽIUGINA

Mane džiugina daug dalykų: mano katytė ir jūrų kiaulytė. Dar labiau mane džiugina — tėtis ir mamytė, o labiausiai iš visų — Dievulis.

Gintas Buinevičius

Chicago, Ill.

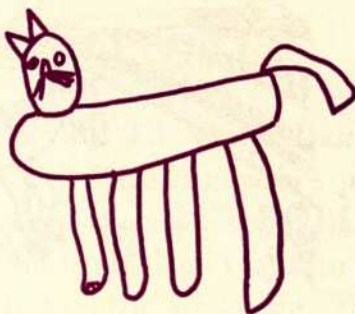
KATYTĖ

Aš turiu katytę ir ji labai gera. Kai mes metam jai sviedinuką, ji tuojau pačiumpa ir atneša prie mūsų kojų. Ji atneša ir savo plastikinę pelytę. Ji mūsų visų labai klauso. Jos spalva juoda, tai ir vardas jos — Naktytė. Ji labai mėgsta vandenį ir daug geria. Ji miega ten, kur šilta. Ji nieko nebijo.

Ilona Vaičiulytė, 8 m.

Chicago, Ill.

*Mano katytė
Kristina Baltakytė, 4 m.
Huntington Valley, Pa.*

PIRKSIM ŠUNIUKĄ

Aš labai mėgstu šuniukus ir dar arklius. Aš žinau, kad negaliu turėti arklių gyvendama Čikagoje, bet šią vasarą gal pirksime bent šuniuką. Aš labai noriu Collie (kaip Lassie), bet mama sako, kad jis turi per daug plaukų. Man dar patinka beagle veislės šuniukai, bet mamai nepatinka. Koks mamai patinka, tai man nepatinka. Tad, dar nežinom kokį nupirksim. Aš noriu, kad šuniukas būtų gudrus ir galėčiau daug ko jį išmokyti. Mes jau kartą turėjom šunį, bet jis daug žalos pridarė.

Ramona Steponavičiūtė

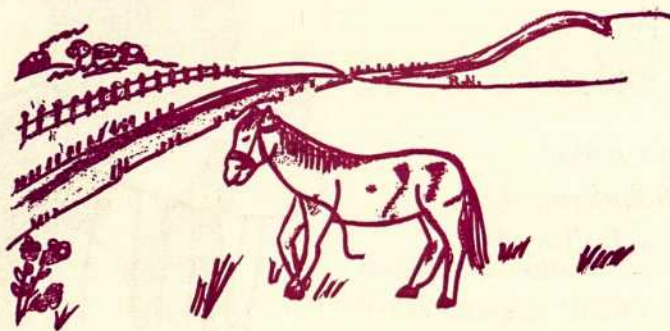
Chicago, Ill.

ARKLIAI

Arkliai buvo labai daug naudojami senais laikais. Seniai, seniai, kai žmonės neturėdavo mašinų, jie jojo arkliais. Kaime žmonės naudodavo arklius žemei dirbti. Arkliai yra geri draugai, gražiai atrodo ir gali jais jodinėti. Būtų gerai, jei ir miestuose būtų arklių. Kai kur kaimuose yra jodinėjimo mokyklos. Per vienas vasaros atostogas aš lankiau tokią jodinėjimo mokyklą. Ten mus mokė kaip arklių šukuoti, balnoti ir kaip gražiai ir gerai jodinėti. Arklys, kuris man labai patiko buvo vadinamas P.J. Jis laikė galvą aukštai iškėlęs ir buvo ramus. Jo karčiai ir uodega buvo juodi, o kūnas rudas.

Arklių yra kelių rūšių: appaloosa, palimino, pinto, bay, english saddle ir dar daug kitų. Jei jodinėji ant "angliško balno", turi rankas laikyti kitaip, negu ant kitokio arklio. Prie mūsų vasarnamio yra daug jodinėjimo kaimų.

*Violeta Stabačinskaitė
Toronto, Kanada*

RYTAS

Pavasario rytas — kaip tylu ir gražu! Visa gamta tyliai atsibunda. Saulės spinduliai šildo. Paukščiukai pradeda linksmiai čiulbėti. Gyvuliukai matosi: voverytės linksmiai ant medžių šakų tupi, o kiškučiai šokinėja per minkštą žolelę.

Staiga debesėliai užstoja saulę. Lietus prasideda. Paukščiukai greit nuskrenda, kiškiukai ir voverytės nubėga, o stirna nužingsniuoja po medžių šakom.

Smarkiau lyja. Nesimato daugiau gyvuliukų — tik keli maži vabaliukai pasislėpė ant lapų.

Lietus nustoja. Stirna iškiša nosytę iš po lapų. Paukščiukai vėl linksmiai čiulba, saulutė vėl šviečia ir šildo.

Aldona Sendžikaitė

JODINĖJANT

Mano įdomiausias nuotykis buvo, kai jodinėjau arkliu su savo draugėmis: Daina, Ramona ir Kristina. Mes jodinėjome pirmą kartą. Buvo šilta vasaros diena, bet atrodė, kad tuojau pradės lyti. Visą savaitę norėjome vykti jodinėti, bet negalėjome, nes visą laiką lijo.

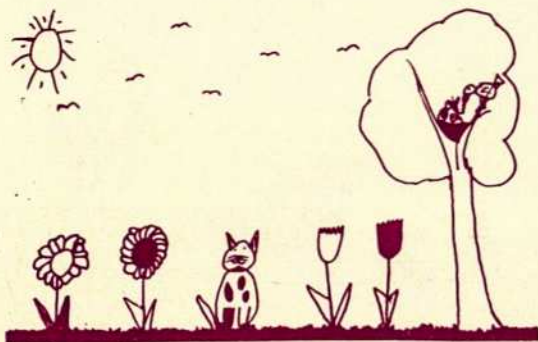
Mano arklys buvo didelis, gražus, su ruda uodega. Dainos ir Kristinos arkliai buvo tamsūs bėriai. Ramonos arklys buvo baltas su pilkais taškais. Jie visi buvo labai gražūs.

Mes visos lengvai užlipome ant arklių. Tik vienai Dainai nesisekė. Mums atrodė juokinga, kaip ji bandė lipti. Pagaliau kažkas jai padėjo, ir visos pasileidome joti. Visi arkliai pradėjo smarkiai bėgti, tik vienos Dainos ne. Jos buvo senas arklys ir nenorėjo bėgti. Mes visos jau buvome toli nujojusios, o Dainą matėme tik iš toli pamažu atjojančią. Tada mes jos turėjome palaukti, nes ji buvo labai toli atsilikusi.

Tada visos kartu lėtai jojome per laukus. Buvo labai gražu ir ramu. Saulė, vėjas ir tyras oras mums kėlė nuotaiką. Norėčiau, kad daugiau tokių dienų būtų.

*Sandra Petrauskaitė
Toronto, Kanada*

*Pavasaris
Lina Sliažaitė, 6 m.
Chicago, Ill.*

VĖJAS

Buvo labai vėjuota diena. Vėjas pūtė žmonėms kepures nuo galvų. Aš buvau laiminga, kad neturėjau kepurės.

Kai parėjau namo, mano mama sakė, kad aš turiu eiti sutvarkyti savo kambarį. Man labai nepatinka tvarkyti kambario, bet aš mamai visvien pasakiau, kad sutvarkysiu.

Įėjau į savo kambarį ir atsisėdau ant lovos. Ir pradėjau galvoti apie vėją. . . kaip jis pūtė, nešė lapus, šiukšles gatvėmis. . . Man atėjo į mintį: koks Lietuvoj yra vėjas? Ar jis ten atpučia laimingas ar blogas dienas? Kaip mano mama sako, Lietuva turi blogas ir geras dienas. Aš žinau, kad Lietuva yra gražus ir mielas kraštas, nes mano tėveliai ten gimė.

Staiga kažkas pradėjo barškinti į mano langą. Nuėjau pažiūrėti kas ten yra. Vėjas. . . Nieko nesimato, tik vėjas. . . ir vėjas pradėjo kalbėti. Jis man sakė, kad jis dabar pūs į Lietuvą, ir klausė manęs, ar aš nenorėčiau su juo skristi. Aš pasakiau jam, kad neturiu laiko, aš turiu kambarius tvarkyti. Bet vėjas sakė, kad mes nebūsime ten ilgai. Tada aš pasileidau su vėju, uždama į Lietuvą. Vėjas mane nupūtė į visokius miestus ir aš mačiau kaip žmonės gyvena: vieni labai linksmi, kiti liūdnei, . . . vargin-
gai, sunkiai dirba.

Bet vėjas man neleido ilgai ten būti, sakė, kad turi pūsti tuojau atgal į Torontą. Nors aš jam sakiau, kad nenoriu skristi namo, man čia labai patinka. Bet vėjas sakė, kad negaliu čia ilgai būti, kad mano namai Toronte ir turiu būti ten, kur visi mane myli.

Staiga išgirdau mamos balsą — "Joana, vakarienės. . ." Kai vakarienės metu pasakiau, kad buvau Lietuvoj su vėju, visi pradėjo juoktis.

*Joana Daržinskaitė,
Toronto, Kanada*

